

عنوان مقاله:

ارکان جرم ناپدیدسازی اجباری براساس کنوانسیون ناپدیدسازی اجباری ۲۰۰۶ و اساسنامه دیوان بین المللی کیفری

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات حقوق اسلامی، دوره 4، شماره 10 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسنده:

محمدحسن همتی - پژوهشگر و استاد دانشگاه

خلاصه مقاله:

مخاصمات مسلحانه، اولین عرصه ظهور جرم ناپدید سازی اجباری بود. جرم ناپدید سازی اجباری، توسط آدولف هیتلر در فرمان «شب و مه» ۷ دسامبر سال ۱۹۴۱ ابداع شد. ناپدید سازی اجباری یک جرم مرکب و مستمر بوده و از مصادیق جرایم علیه بشریت می باشد. این جرم از طریق محروم کردن قربانی از آزادی «به قصد خارج ساختن او از حمایت های قانونی برای مدت زمان طولانی» با علم به این که عمل مذکور بخشی از یک حمله گسترده یا سیستماتیک علیه یک جمعیت غیر نظامی می باشد، با پشتیبانی یا اجازه یا رضایت یک دولت یا سازمان سیاسی صورت می پذیرد. آنچه در جرم انگاری این جرم مورد توجه قانونگذار قرار گرفته، حمایت از حقوق و آزادی های فردی اشخاص است. رکن مادی این جرم از طریق رفتار مجرمانه مثبت (در قالب توقیف، بازداشت، آدم ربایی یا هر شکل دیگر محرومیت از آزادی) و رفتار مجرمانه منفی (در قالب امتناع از اذعان به محرومیت از آزادی و خودداری از ارائه اطلاعات درباره سرنوشت و مکان شخص ناپدید شده) می باشد. مقامات مافوق در شرایطی در قبال رفتار غیر قانونی مامور زیر دست خود مسئولیت خواهند داشت. اولین سند جهانی الزام آور در باره این جرم، «کنوانسیون بین المللی حمایت از تمامی اشخاص در برابر ناپدیدسازی اجباری» می باشد. تنها سند منطقه ای در این زمینه «کنوانسیون آمریکایی در مورد ناپدیدسازی افراد» است. همچنین، «اساسنامه دیوان بین المللی کیفری» در ماده ۷ خود به صراحت جرم ناپدیدسازی اجباری را جنایتی علیه بشریت تعریف کرده است.

کلمات کلیدی:

جنایت علیه بشریت ، حقوق بشر دوستانه ، ناپدیدسازی اجباری ، توقیف ، حبس ، آدم ربایی ، آزادی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1574069>

